

Sygnatura akt VIII Ga 498/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 grudnia 2017 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Patrycja Baranowska

Sędziowie: SO Piotr Salamaj

SO Leon Miroszewski (spr.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Witkowska

po rozpoznaniu w dniu 8 grudnia 2017 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości układowej w S.

przeciwko Z. S.

przy udziale interwenienta ubocznego po stronie powodowej - nadzorcy sądowego W. D.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 27 czerwca 2017 roku, sygnatura akt XI GC 426/16

I. oddała apelację;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 900 zł (dziewięćset złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO (...)SSO (...)SSO (...)

Sygnatura akt VIII Ga 498/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 czerwca 2017 roku, sygnatura akt XI GC 426/16, Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie w punkcie I nakazał pozwanemu Z. S. wydanie powódce (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości układowej z siedzibą w S. kompletu matryc produkcyjnych z akcesoriami, wyszczególnionych w treści wyroku oraz zasądził od pozwanego zwrot kosztów procesu.

Sąd Rejonowy ustalił, że 28 października 2010 r. powódka zawarła z pozwanym umowę najmu nieruchomości - części hali należącej do pozwanego wraz z gruntem, położonym przy ul. (...) w S.. Aneksiem z dnia 30 października 2011 roku poszerzono przedmiot najmu o dodatkową powierzchnię hali i gruntu. Pozwany rozwiązał z powódką umowę najmu nieruchomości bez wypowiedzenia pismem z 12 sierpnia 2015 roku, wskazując jako podstawę wielomiesięczne zaległości w zapłacie czynszu oraz innych opłat związanych z korzystaniem z przedmiotu najmu przez powódkę.

W procesie produkcji powódka wykorzystywała będące jej własnością prasy hydrauliczne o nacisku 300, 600, 1000 i 1500 ton oraz matryce produkcyjne o zróżnicowanych wymiarach, w zależności od rodzaju wykonywanych zawiesi. Kształt matrycy uwarunkowany jest tym, jaką pętlę na końcówce zawiesia spółka chce wyprodukować. W zależności od zlecenia powodowa spółka nabywała nowe matryce, których wykorzystanie umożliwiało realizację konkretnych zawiesi. Z uwagi na największą siłę nacisku w produkcji zawiesi powódka wykorzystywała głównie prasę WP- (...). Prasa hydrauliczna jest urządzeniem autonomicznym. Samodzielnie, bez użycia matryc, prasa była u powódki marginalnie wykorzystywana do badania siły nacisku na urządzenia pod kątem ich wytrzymałości, czy też do serwisowania siłowników.

Sąd I instancji ustalił, że w dniu 15 stycznia 2015 r. powodowa spółka sprzedała pozwanemu prasę hydrauliczną WP- (...) za cenę 246.000 złotych brutto. Sprzedaż prasy służyła zabezpieczeniu roszczeń pozwanego względem powódki z tytułu zaległości związanych z najmem. Pozwany zaliczył cenę ze sprzedaży na poczet przysługującej mu wierzytelności. Strony umówiły się, że powódka dalej będzie korzystać z prasy do czasu spłaty równowartości zaległości. W fakturze wymieniono wyłącznie prasę, bez matryc.

W dniu 15 marca 2015 r. pozwany zażądał wydania prasy hydraulicznej WP-1500 wraz z matrycami i akcesoriami. Początkowo pracownik nie zgodził się na wydanie matryc, jednak po rozmowie telefonicznej z J. O. – prezesem zarządu powodowej spółki, przekazał zarówno wymienioną prasę jak i matryce wraz z akcesoriami: (...) P. Terminal 3/8" 156x110, (...) P. Terminal 1/2" 156x110, (...) P. Terminal 5/8" 156x110, (...) P. Terminal 3/4" 156x110, (...) P. Terminal 7/8" 156x110, (...) P. Terminal 1" 156x110, (...) P. Terminal 1-1/8" 156x110, (...) P. Terminal 1-1/4" 156x110, uchwyt do transportu matryc, komplet matryc SN 10, (...) 1/2 F., (...) 7/8 F., (...) 1-1/8 F., (...) 1/4-3/8 F., A. #44, A. #52, (...) P. Terminal 1-3/8" 220x250, (...) Terminal P. 1-1/2" 220x250, (...) P. Terminal 1-3/4" 220x250, (...) 2" F., (...) 2-1/2 F., T 66 S68, A. #56, (...) 1-3/4 F., (...) 1-3/8 F., A. #50, A. #44, A. #55, (...) 3/4 F., (...) 1 F., (...) 1-1/4 F., (...) 1-1/2 F., A. #60, A. #40, A. #36, A. #30, A. #34, A. #32, (...) A 40-44 / S29-45, (...) 5/8 F., (...) komplet, (...) komplet. Przedmioty te zostały przewiezione do drugiej hali pozwanego i przykryte plandeką.

Konsekwencją utraty matryc produkcyjnych była odmowa przyjęcia przez powódkę zleceń od kontrahentów i spadek przychodów. Po tym, jak do powódki na podstawie udzielonego jej zabezpieczenia roszczenia, wróciły matryce, były one wykorzystywane w produkcji zawiesi na prasach o mniejszym nacisku, gdy pozwalało na to odpowiednie zamocowanie. Ponadto powódka wykorzystywała metodę tzw. prepresingu, to jest wstępnego zaciśnięcia.

Powódka podejmowała próby odzyskania spornych matryc, jednak pozwany odmawiał ich wydania.

W oparciu o tak poczynione ustalenia faktyczne Sąd Rejonowy powołał się na treść art. 222 § 1 k.c. stwierdzając, że istota sporu sprowadzała się do rozstrzygnięcia, czy przedmiotem umowy zawartej pomiędzy stronami, obok wskazanej w treści faktury prasy hydraulicznej, były także matryce produkcyjne wraz z akcesoriami. Sporna była też kwestia, czy przedmioty objęte żądaniem stanowią przynależność do rzeczy głównej, to jest prasy hydraulicznej. Sąd I instancji podkreślił, że ciężar dowodowy w tym zakresie spoczywał po stronie pozwanego, albowiem twierdził on, powołując się na art. 51 § 1 k.c., że sprzedaż prasy hydraulicznej pociągnęła za sobą zbycie również matryc produkcyjnych.

W ocenie Sądu Rejonowego, przeprowadzone postępowanie pozwoliło na ustalenie, że sporne matryce z akcesoriami stanowiły przynależność do prasy hydraulicznej WP- (...). W tym zakresie sąd I instancji zaznaczył, że głównym przedmiotem działalności powodowej spółki była produkcja zawiesi, do czego niezbędnym było wykorzystywanie prasy wraz z matrycami i akcesoriami. Jakkolwiek sąd ten ustalił, że prasa jest urządzeniem autonomicznym, mającym zastosowanie przy innych czynnościach, takich jak testowanie szczelności siłowników hydraulicznych, czy też badanie wytrzymałości różnorodnych urządzeń pod kątem siły nacisku, to z okoliczności sprawy wynikało, że samodzielne stosowanie prasy w działalności powodowej spółki miało marginalny charakter. Przedmiotowe matryce wraz z akcesoriami były używane głównie do tej prasy ze względu na największą siłę nacisku. Ponadto były one dokupowane przez powódkę wraz z kolejnymi zamówieniami klientów, aby możliwa była produkcja konkretnych zawiesi w ramach indywidualnych zamówień. Choć poszczególne matryce były nabywane oddzielnie, co wynikało z woli powodowej

spółki, jednak poprzez możliwość ich wykorzystania w produkcji, a tym samym faktyczny związek z rzeczą główną, stawały się przynależnościami prasy.

Sąd Rejonowy zauważył, że jakkolwiek art. 52 k.c. statuuje zasadę, że czynność prawna mająca za przedmiot rzecz główną odnosi skutek także względem przynależności, to nie ma ona charakteru bezwzględnie obowiązującego. Strony mogą, inaczej aniżeli przy częściach składowych rzeczy, wyłączyć spod przedmiotu umowy przynależność. Tym samym to od stron umowy zależało, czy jej przedmiotem uczyniły wyłącznie prasę, czy również przynależne do niej matryce i inne akcesoria. W tym zakresie to na powódce zdaniem Sądu I instancji spoczywał ciężar dowodu, że przedmiotem sprzedaży nie były przedmioty objęte żądaniem pozwu, a więc winna ona wykazać, że wskutek czynności prawnej przedmioty te straciły charakter przynależności prasy WP- (...) z uwagi na to, że rzecz główna stała się własnością innej osoby (art. 51 § 2 k.c.).

Sąd Rejonowy zaznaczył, że strony zawarły ustną umowę sprzedaży, na której podstawie własność prasy WP- (...) przeszła na rzecz pozwanego. W konsekwencji jedynym dowodem dokumentującym na piśmie tę transakcję była faktura VAT, w której strony umieściły jako przedmiot sprzedaży rzecz oznaczoną co do tożsamości, to jest prasę hydrauliczną TYP WP-1500 o numerze fabrycznym (...) (rok produkcji 2008). Brak było jakichkolwiek odniesień w treści faktury do przynależności lub że były one z tej czynności wyłączone. Odwołując się zatem do reguł wykładni oświadczeń woli (art. 65 k.c.), sąd I instancji zważył, że umowa była konsekwencją powstania zaległości ze strony powodowej spółki z tytułu czynszu najmu. Ustalona cena za prasę nie została przez pozwanego uiszczona, lecz zaliczona na poczet tych zaległości. W treści faktury zostało wprost wskazane, że forma płatności ma polegać na wzajemnej kompensacie wierzytelności. Ponadto, zamiarem stron było zastrzeżenie możliwości powrotnego przeniesienia własności prasy na rzecz powódki w razie zapłaty ustalonej ceny. Umowa pełniła zatem funkcję zabezpieczającą wierzytelność pozwanego. Sąd Rejonowy stwierdził, że skoro umowa miała stanowić dla pozwanego rodzaj zabezpieczenia, to w interesie powódki było wskazanie takiej kwoty tytułem ceny, aby stanowiła ona realną wartość przedmiotu zabezpieczenia, tak by pozwany nie rościł sobie bezpodstawnie dodatkowych pretensji z tego tytułu. Pod tym względem nieracjonalne byłoby określenie ceny za przeniesienie własności prasy wraz z jej przynależnościami na kwotę 246 tys. złotych. Każda z matryc ma pokaźną wartość (rzędu 2-3 tys. euro, zaś cały komplet – ok. 80-85 tys. euro), więc w gdyby zamiarem stron było uczynienie przedmiotem czynności prawnej również spornych matryc i akcesoriów, to wskazana w fakturze cena byłaby dużo wyższa. Z tych względów nie sposób było przyjąć zdaniem Sądu Rejonowego, że zamiarem powódki była również sprzedaż przynależnych do prasy matryc.

Sąd Rejonowy wskazał dodatkowo, że takie rozumienie woli stron potwierdza również ocena celu czynności prawnej. Powódka była w posiadaniu kilku pras o różnej sile nacisku, dlatego też zbycie jednej prasy nie stanowiło przeszkody w dalszym prowadzeniu działalności gospodarczej. Nielogicznym byłoby natomiast przyjęcie, że powódka miała zamiar wyzbyć się również matryc, których posiadanie było jej niezbędne do prowadzenia bieżącej działalności. Przejęcie przez pozwanego spornych matryc doprowadziło do niemożności wykonywania przez powódkę zleceń. Z drugiej strony dla pozwanego nabycie prasy miało ma cel jedynie zabezpieczenie jej roszczeń wobec powódki. Pozwany nie zamierzał z tej prasy korzystać, o czym świadczy to, że w początkowym okresie bezpłatnie użyczał ją powódce. Tym samym sporne matryce nie miały dla pozwanego żadnego funkcjonalnego i gospodarczego znaczenia. Jako prowadzący firmę transportową nie miał on wiedzy na temat ich zastosowania, jak również możliwości podjęcia w tym zakresie działalności. W konsekwencji nieracjonalne byłoby w ocenie sądu I instancji uznanie, że powódka za nieadekwatną do wartości rynkowej cenę chciała zbyć potrzebne jej do bieżącej działalności matryce, zwłaszcza biorąc pod uwagę, że produkcja zawiesi stanowiła główne źródło jej dochodów, a bez matryc była ona niemożliwa. W tym zakresie bez znaczenia pozostawało wydanie matryc przez pracownika powódki, jak też korespondencja prowadzona przez osoby upoważnione w celu ich odzyskania, albowiem nie mogły okoliczności te zmienić oceny co do wykładni woli stron.

Tym samym w ocenie Sądu Rejonowego, na skutek przeniesienia własności prasy na rzecz pozwanego z wyłączeniem spornych matryc i akcesoriów, doszło do utraty przez te przedmioty cechy przynależności wobec rzeczy głównej.

Pozwanemu nie przysługuje żadne uprawnienie właścicielskie nad objętymi żądaniem pozwu rzeczami, które mogłoby zniweczyć powództwo windykacyjne powodowej spółki.

Sąd Rejonowy zaznaczył, że ustalając stan faktyczny, nie dał wiary twierdzeniom pozwanego w zakresie, w jakim podał on że strony umawiały się na sprzedaż prasy wraz z matrycami, albowiem zachowanie przedsiębiorcy, w którym godzi się on na podpisanie dokumentu, który nie dokumentuje rzeczywistej transakcji gospodarczej, zwłaszcza biorąc pod uwagę wartość spornych matryc, byłoby sprzeczne z zasadami logiki i doświadczeniem życiowym.

O kosztach postępowania Sąd Rejonowy orzekł na podstawie § 2 pkt 4 w zw. z § 10 ust 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.), w brzmieniu obowiązującym w dniu wniesienia pozwu, przyjmując zasadę odpowiedzialności za wynik postępowania.

Od powyższego wyroku apelację wywiódł pozwany. Zaskarżając wyrok w całości zarzucił naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c. przez:

- dokonanie oceny dowodów w sposób sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego i logiki, co skutkowało uznaniem, że przedmiotem umowy sprzedaży z dnia 15 stycznia 2015 r. była prasa hydrauliczna typu WP- (...) z wyłączeniem matryc i akcesoriów, pomimo że z dowodów w postaci faktury VAT nr (...) oraz wiadomości e-mail wysyłanych przez J. O. do pozwanego wynika, że wydane matryce i akcesoria nie zostały wyłączone ze sprzedaży wraz z prasą i były postrzegane jako jej przynależności,

- przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i odmowę wiarygodności i mocy dowodowej logicznym i spójnym zeznaniem pozwanego, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego ustalenia, że zawarta umowa sprzedaży nie dokumentuje rzeczywistej transakcji gospodarczej, podczas gdy pozwany pozostawał w przekonaniu, że czynność prawna mająca za przedmiot prasę odnosi skutek także względem matryc i akcesoriów,

- wyprowadzenie z materiału dowodowego, t.j. z przesłuchania stron wniosków z nich nie wynikających, a nadto sprzecznych z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, a mianowicie, że nieracjonalne byłoby określenie ceny za przeniesienie własności prasy z jej przynależnościami na kwotę 246.000 zł, gdyż każda z matryc ma pokąźną wartość, więc gdyby zamiarem stron było uczynienie przedmiotem czynności prawnej również spornych matryc i akcesoriów, to wskazana w fakturze cena byłaby dużo wyższa, podczas gdy J. O. zeznał, że wyraził zgodę na cenę zaproponowaną przez pozwanego oraz w dniu odebrania prasy przez pozwanego polecił wydać również matryce i akcesoria,

- przekraczające granice swobodnej oceny dowodów pominięcie istotnych dla sprawy okoliczności faktycznych i dokonanie oceny materiału dowodowego z pominięciem jego istotnej części, tj. zeznań świadków T. Z., A. S. i R. M., z których jednoznacznie wynika, że J. O. polecił T. Z. wydanie pozwanemu prasy wraz z matrycami i akcesoriami.

Apelujący zarzucił także naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 52 k.c. polegającą na uznaniu, że brak jakiegokolwiek odniesienia w treści faktury, że przedmiotem czynności prawnej są przynależności stanowi o tym, że są one z tej czynności wyłączone, podczas gdy prawidłowa wykładnia tego przepisu wskazuje, że brak stosownego wyłączenia oznacza objęcie czynnością rozporządzającą zarówno rzeczy głównej, jak i jej przynależności.

Wskazując na powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Nadzorca sądowy powodowej spółki, jako upadłej w upadłości układowej podczas rozprawy apelacyjnej wniósł o oddalenie apelacji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

W świetle treści apelacji problemem do rozstrzygnięcia była treść czynności prawnej pomiędzy powodową spółką a pozwanym, przede wszystkim w zakresie określenia przedmiotu tej czynności. Tego dotyczą zarówno zarzuty naruszenia procedury, przede wszystkim w zakresie zastosowania art. 233 § 1 k.p.c., jak i zarzut naruszenia prawa materialnego, odnoszący się do wykładni art. 52 k.c.

Z uwagi na to, że wskazanie i wyjaśnienie podstawy prawnej rozstrzygnięcia co do istoty musi odnosić się do pełnych i niewątpliwych ustaleń faktycznych, należy najpierw odnieść się do zarzutów naruszenia przepisów postępowania. Wstępnie trzeba stwierdzić, że wskazują one przede wszystkim na okoliczności zawarcia umowy przewłaszczenia rzeczy ruchomych powodowej spółki na zabezpieczenie roszczeń pozwanego z tytułu najmu powierzchni na rzecz powódki.

Pierwszy i drugi z zarzutów apelującego wskazują na alternatywną do ustalonej przez Sąd Rejonowy wersję przebiegu wypadków obejmujących czynność prawną, której przedmiot jest pomiędzy stronami sporny. Pozwany odnosi się przy przedstawianiu tej wersji do dowodów w postaci faktury VAT nr (...) oraz korespondencji elektronicznej z członkiem zarządu powódki w sposób sprzeczny z treścią przede wszystkim faktury. Nie ulega wątpliwości, i słusznie na to zwrócił uwagę Sąd Rejonowy, że wymieniona faktura nie tylko wskazuje wyłącznie na prasę hydrauliczną, ale nadto wyraźnie tą prasę indywidualizuje, przez co wskazuje na rzecz oznaczoną co do tożsamości. Takie określenie przedmiotu sprzedaży ma cechy wskazania zupełnego, a więc obejmującego wszystkie jego elementy i cechy.

Sąd Rejonowy co prawda nie poddał szerszej analizie treści korespondencji elektronicznej, której treść może wskazywać na to, że sama powódka uważała za zgodne z umową wydanie pozwanemu części matryc, jednakże wszechstronnie przedstawił okoliczności, które umożliwiły temu sądowi ocenę treści umowy pomiędzy stronami w kontekście normy art. 65 § 2 k.c. Słusznie zwrócił uwagę na niezbędność matryc wraz z akcesoriami, których wydania domagała się powódka, dla jej działalności, a tym samym brak uzasadnienia dla rzekomej zgodności z umową czynności wydania tych matryc pozwanemu, a także na cenę przedmiotu umowy, zupełnie nieadekwatną do hipotetycznego przedmiotu umowy obejmującego również matryce z akcesoriami, jak również z uwagi na cel umowy. Wbrew więc zarzutom apelacji, przedstawiona przez Sąd Rejonowy ocena całości materiału procesowego w sprawie treści umowy stron co do określenia jej przedmiotu, odpowiada zasadom logiki i doświadczenia życiowego, a to oznacza, że musi się ostać, choćby dało się z tego materiału, również jego elementów akcentowanych przez apelującego, wyciągnąć podobnie logiczne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego wnioski odmienne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 roku, IV CKN 1316/00).

Wracając jeszcze do uwypuklonej przez apelującego korespondencji elektronicznej ze strony powódki trzeba odczytywać jej treść w kontekście okoliczności wydania pozwanemu spornych matryc z akcesoriami. Nie ulega wątpliwości, że odbyło się to przy co najmniej początkowym sprzeciwie pracownika powódki, a więc niezgodzie powódki co do zakresu przedmiotowego wydania na podstawie uzgodnienia pomiędzy stronami, którego następnie jedynym wyrazem jest faktura nr VAT nr 13/03/2015. Treść wzmiankowanej korespondencji z pewnością nie przesądza o przyznaniu przez powódkę, że matryce z akcesoriami, których wydania domagała się w niniejszej sprawie, stanowią przedmiot sprzedaży, wskazuje zaś raczej na czasowe pogodzenie się powódki z faktem zabrania matryc przez pozwanego, co niewątpliwie wiązało się z istnieniem zadłużenia powódki w stosunku do pozwanego, a przez to jej pozostawaniem w przymusowym w stosunku do pozwanego położeniu. Nie przesądzają też o tym – wbrew zarzutowi odnoszącemu się do oceny zeznań powódki i świadków T. Z., A. S. i R. M. – także te dowody z zeznań. Ich ocena nie może być oderwana od pozostałych dowodów, a to właśnie odniesienie poszczególnych dowodów do całości zebranego materiału pozwala na ich zgodną z zasadami logicznego rozumowania i względami doświadczenia życiowego oraz wszechstronną ocenę.

O tym, że sam pozwany zdawał sobie sprawę ze znaczenia niewskazania matryc w treści powołanej wyżej faktury świadczy także jego zeznanie co do jego niespełnionych oczekiwań w tej kwestii. Z kolei o tym, że jego przekonanie o objęciu umową stron również matryc, a nie tylko prasy o indywidualnych cechach, wynikało wyłącznie z jego własnego rozumienia, świadczy nawet treść drugiego z zarzutów apelacji odnoszących, się do oceny dowodów dokonanej przez Sąd I instancji. Mowa jest w nim o pozostawianiu przez pozwanego w przekonaniu co do objęcia przedmiotem umowy również matryc, których wydania domagała się powódka w niniejszej sprawie, a nie o uzgodnieniu takiego przedmiotu umowy z powódką.

Nawet jednak z powołanej w apelacji korespondencji elektronicznej pomiędzy stronami wynika niezgoda powódki na zabranie co najmniej części matryc. Trzeba także zauważyć, że początkowo brak matryc nie był drastycznie dotkliwy dla powódki do czasu utraty przez nią możliwości ich używania, a także używania prasy wskazanej w wymienionej wyżej fakturze.

Reasumując należy uznać, że Sąd Rejonowy prawidłowo dokonał ustaleń faktycznych, oparł je przy tym na odpowiadającej zasadzie wynikającej z art. 233 § 1 k.p.c. ocenie dowodów.

W przeważającym zakresie należy też podzielić dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę prawną, zwłaszcza co do kwalifikacji stosunków prawnych wiążących strony. Postępowanie apelacyjne pozwoliło jedynie dojść do odmiennych wniosków co do klasyfikowania spornych matryc z akcesoriami w stosunku do prasy wymienionej w fakturze nr (...), a więc do uznania, że nie ma wystarczających podstaw do przypisania tym rzeczom cech przynależności w rozumieniu art. 51 § 1 k.c. do rzeczy wymienionej w powołanej fakturze.

Wprawdzie z punktu widzenia celu ich wykorzystywania w działalności gospodarczej powódki miała miejsce prawidłowość korzystania z pras w łączności z używaniem matryc, jednakże zwrócić należy uwagę na to, że już w pozwie wskazano z jednej strony na możliwość wykorzystywania matryc do różnych pras, bez wymienienia przy tym prasy, której dotyczy faktura nr (...) (powyższe wynika także z opinii biegłego P. P. (1) – k. 216, 217, 224), a z drugiej podnoszono wykonanie niektórych matryc na indywidualne zamówienie, a przy tym bez wskazania, której prasy przynależnościami miałyby być te matryce. Z zasięgniętej w niniejszej sprawie opinii biegłego P. P. (1) wynika także, że prasa wskazana w fakturze (...) może być wykorzystywana również bez matryc. Jak widać, nie sposób w niniejszej sprawie przesądzić, że konkretne matryce wymienione w pozwie były przynależnościami akurat tej prasy, która w zindywidualizowany sposób została wskazana w fakturze nr (...).

Powyższe czyni całkowicie bezzasadnym zarzut naruszenia art. 52 k.c., jako odnoszącego się wyłącznie do czynności prawnych, których przedmiotem są rzeczy główne z przynależnościami. Niezależnie od tego należy powtórzyć za Sądem Rejonowym, że powołany przepis zawiera normę względnie obowiązującą, co zakłada swobodę stron polegającą również na wyłączeniu ze sprzedaży przynależności. Jak już była mowa, indywidualizacja prasy wymienionej w fakturze nr (...) wskazuje na wyłączność tej tylko rzeczy oznaczonej co do tożsamości, jako przedmiotu udokumentowanej tą fakturą czynności prawnej wynikającej z umowy pomiędzy stronami.

Mając na uwadze przedstawione oceny i racje należało uznać, że zaskarżony wyrok odpowiada prawu, co skutkowało oddaleniem apelacji na podstawie art. 385 k.p.c. O kosztach postępowania orzeczono w oparciu o art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 2 k.p.c., stosownie do zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Wysokość kosztów poniesionych przez powódkę, obejmujących koszty zastępstwa adwokackiego, ustalono na podstawie § 2 pkt 4 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800), w brzmieniu obowiązującym na dzień wniesienia apelacji.

(...)P. P. (2) S.